

er ogsaa det, Mindretallet helst ønsker; der synes at være den allerbedste Overensstemmelse mellem Flertallet og det lille Mindretal, i hvis Navn jeg taler. Det er derfor, som jeg i Begyndelsen tillod mig blot at hentyde til, at det forekommer mig at være Rimelighed for, at det ærede Flertal ikke vil modsætte sig Dagsordenen, men tværtimod stemme for den; thi det, som det selv udtaler at være mest stemt for, kunde man dog ogsaa nok forudsætte, at det i Virkeligheden vil stemme for.

Efter at jeg over for disse tre Hovedspørgsmaal har støttet mig udelukkende til Argumenter, hentede dels fra det ærede Flertals Udtalelser i Betænkningen og dels fra den ærede Ordførers Udtalelser her i Salen, maatte det maasse dog være mig tilladt at komme med en eneste Betragtning, som udelukkende skyldes Mindretallet, og som findes i Betænkningen. Det ærede Flertal har — maasse med velberaad Hu — ikke udtalt sig om denne Betragtning i Betænkningen, ihvorvel derimod den ærede Ordfører i Dag her i Salen kom ind paa den. Denne Betragtning have vi fremsat i Betænkningen, Tillæg B, Spalte 915, hvortil jeg tillader mig at henvise, og den gaar, som allerede den ærede Ordfører udtalte, ud paa at udtale en bestemt Frygt for, at naar der efter Vedtagelsen af det her foreliggende Lovforslag eller af det ærede Flertals Forslag, blev et stedse med Folkemængden voksende Folketing og et stillestaaende Landsting, vilde Følgen deraf blive, at dette sidste Ting vilde synke ned til et Lavmaal af Betydning og vilde blive betragtet som et saattalligt, delvist kongevalgt Senat, hvis Indflydelse og Betydning vi saa godt kunde se fra andre Lande. Den ærede Ordfører har nu netop i Dag mundtlig søgt at imødegaa en saadan Betragtning og har ment lige tværtimod, at det maasse netop vilde hæve Landstingets Betydning; efter hans Formening vilde det gaa med Folketinget saaledes, at jo talrigere det blev, desto aandløsere eller, hvad skal jeg sige, mindre dygtigt vilde det blive; det vilde tabe i Anseelse, og derigennem vilde Landstinget snarere højes. Det er en Betragtning, som for mig lyder meget paradoksal. Jeg kan ganske vist forstaa Tankgangen, men kun som et Paradoxf, man kan godt sætte det op, men jeg tror ikke, det har noget med Virkeligheden at gøre. Thi givet er det dog, at det numeriske Styrelsesforhold, der bestaar mellem de to Afdelinger af Rigsdagen, i og for sig har en vis Betydning. Det er ligesom, naar to kæmpende Hære staa lige over for hinanden; da er det sikkert nok, at det numeriske Styrelsesforhold,

der bestaar imellem dem, meget ofte bliver det afgørende, selv om Dygtigheden og Tapperheden er størst, hvor Tallet er mindst. Saaledes vil det ogsaa let gaa her. Men hvad der især vil indvirke i saa Henseende — thi derpaa beror overhovedet en parlamentarisk Forsamlings Indflydelse og Betydning — det er den ringe Rapport, hvori denne Forsamling staa til Vælgerne, hvis Repræsentant den er, og hvis Meninger den har at udtale og varetage. Det er givet, at et saattalligt Ting langtfra kan komme til at staa i en saadan Rapport til den store Vælgerbefolkning som et, der er dobbelt saa stort; og allerede efter det foreliggende Forslag vil Folketinget blive mere end dobbelt saa stort som Landstinget, medens det, som ogsaa den ærede Ordfører antydede, om nogen Tid endogsaa kan antages at ville vokse op til 200 Medlemmer. Og dertil kommer, at dette Ting kun kommer til Valg hvert ottende Aar, Folketinget derimod hvert tredje Aar, og navnlig under Valgbevægelsen er det, at et Tings Medlemmer komme i nærmere Kontakt og den inderligste Rapport til Vælgerbefolkningen. Jeg har derfor ikke mindste Tvivl om, at ved en saadan Forøgelse af Folketinget vil dette navnlig gennem dets hyppigere Sammenkomster med og dets nære og nøje Tilnytning til Vælgerbefolkningen, saa en Indflydelse, der endnu er meget større end den det har nu. Jeg vil derfor tillade mig at henstille denne Betragtning til ærede Landstingsmænds Overvejelse. Det forekommer mig næsten, som om Vedtagelsen af et saadant Lovforslag, der fører til en stedsevirkende Forøgelse af det andet Ting, og en samtidig Stillestaen af dette Ting, er en Handling, der i og for sig er, for at bruge et mildt og afdæmpet Udtryk, højt betænkelig. Der laa et andet Udtryk mig paa Tungen, nemlig at det er ligefrem selvmordet, men jeg skal holde mig til det andet Udtryk, og jeg tror dog, at mangen en Landstingsmand vil give mig Ret i, at det er højt betænkeligt at forrykke det ved Grundloven forudsatte numeriske Styrelsesforhold mellem Rigsdagens tvende Afdelinger. Det er for Landstinget højt betænkeligt at gaa med til en saadan Forrykkelse. Idet jeg tillader mig at lægge de Herrer dette paa Sinde, tillader min ærede Medforslagsstiller og jeg os at anbefale det af os stillede Forslag til en Dagsorden til Vedtagelse.

Madjen-Nygdal: I Modætning til det ærede Flertal og det første Mindretal har jeg i Betænkningen indskrænket mig til nogle enkelte korte Bemærkninger. Jeg